

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΩΝΗ

LA VOIX HUMAINE

Jean Cocteau

Εμπρός, εμπρός, εμπρός.. Μα όχι κυρία μου, είμαστε *πολλοί* στη γραμμή, κλείστε... Εμπρός... Εμπρός... Κλείστε εσείς... Εμπρός... Μα όχι, δεν είναι του γιατρού Σμιτ... Μηδέν 8, όχι μηδέν 7... εμπρός!... μα αυτό είναι γελοίο... *(Κλείνει, μένει με το χέρι στο ακουστικό. Κουδούνισμα)*... Εμπρός!... Μα τι θέλετε να κάνω, κυρία μου;... Είστε πολύ αγενής... Δικό μου λάθος; ·, καθόλου... καθόλου... [Εμπρός!... εμπρός, κέντρο;... Με καλούν και δεν μπορώ να μιλήσω... Πέστε σ' αυτή την κυρία να κλείσει]. *(Κλείνει. Κουδούνισμα.)* Εμπρός! Εσυ είσαι;... εσύ είσαι;... Ναι... Δε σ' ακούω καθόλου... είσαι πολύ μακριά, πολύ μακριά... Εμπρός!... είναι φοβερό... μιλάνε κι άλλοι... Ξαναπάρε με. Εμπρός! Ξαναπάρε με... Λέω: ξαναπάρε με... Μα, κυρία μου, σας είπα, δεν είμαι ο γιατρός Σμιτ... Εμπρός!... *(Κλείνει. Κουδούνισμα)*.

Α! επιτέλους... είσαι εσύ... ναι... ναι... πολύ καθαρά... εμπρός... ναι... Ήταν σωστό μαρτύριο να σ' ακούω μέσα απ' όλες αυτές τις φωνές... Ναι... ναι... όχι... Τι σύμπτωση!... Γύρισα πριν δέκα λεπτά,... Με είχες ξαναπάρει;... α... όχι... όχι... Έφαγα έξω... στης Μάρθας... [Πρέπει να είναι 11 και τέταρτο] Είσαι σπίτι σου;... [Λοιπόν, κοίτα το ηλεκτρικό ρολόι...] Το φανταζόμουν... Ναι, ναι, αγάπη μου... Τι; Χτες βράδυ; Χτες, έπεσα αμέσως, κι επειδή δεν μπορούσα να κοιμηθώ, πήρα ένα χαπάκι... όχι... ένα μόνο... στις εννιά... Είχα λίγο πονοκέφαλο, αλλά μου πέρασε... Το πρωί, ήρθε η Μάρθα. Φάγαμε μαζί. Πήγα στα μαγαζιά. Γύρισα σπίτι. Έβαλα όλα τα γράμματα μέσα στην κίτρινη τσάντα, και... Τι;... Πολύ δυνατή... σ' ορκίζομαι... Έχω πολύ, κουράγιο, πολύ... [Μετά; Μετά, ντύθηκα, ήρθε η Μάρθα και με πήρε και... αυτό είν' όλο... Γυρίζω απ' το σπίτι της. Ήταν πολύ καλή... τέλεια... Μπορεί να έχει αυτό το «υφάκι», αλλά δεν είναι... Είχες δίκιο, όπως πάντα.] *(Χαμογελάει)*. Το ροζ φόρεμα μου με τη γούνα... Το μαύρο καπέλο... Ναι, το φοράω ακόμα... Όχι, όχι, δεν καπνίζω. Μόνο τρία, όλα κι όλα... Ναι, σωστά... Ναι, ναι... Είσαι πολύ καλός... Κι εσύ, τώρα γύρισες;... Έμεινες σπίτι... Ποια δίκη;... Α, ναι... Δεν πρέπει να κουράζεσαι... Εμπρός! εμπρός! μη διακόπτετε. Εμπρός!... εμπρός! αγάπη μου... εμπρός!... Αν μας διακόψουν, ξανά πάρε με αμέσως... φυσικά... Εμπρός! Όχι... εδώ είμαι... Την τσάντα;... Τα γράμματα σου και τα δικά μου... Μπορείς να στείλεις τον Ζοζέφ να την πάρει, όποτε θέλεις... Λίγο σκληρό... Καταλαβαίνω... Ω! αγάπη μου μη δικαιολογείσαι, είναι πολύ φυσικό. Εγώ είμαι ανόητη... [είσαι καλός... είσαι καλός... ούτε κι εγώ φανταζόμουν πως θα ήμουνά τόσο δυνατή... Δεν πρέπει να με θαυμάζεις. Πηγαίνω λίγο σαν υπνοβάτης. Ντύνομαι, βγαίνω, ξαναγυρίζω, μηχανικά. Αύριο, ίσως θα 'χω λιγότερο θάρρος... Εσύ;...] Μα όχι, μα όχι, αγάπη μου, δεν έχω να σου παραπονεθώ για τίποτα... εγώ... εγώ... Τι; Πολύ φυσικό... Ίσα-ίσα... Είχαμε... συμφωνήσει απ' την αρχή πως δε θα λέγαμε ποτέ ψέματα ο ένας στον

άλλον, και θα μου φαινόταν εγκληματικό αν μου το έκρυβες ως την τελευταία στιγμή. Το χτύπημα θα ήταν τρομερό, ενώ έτσι είχα τον καιρό να συνηθίσω, να καταλάβω... θέατρο;... Εμπρός!... Τι;... Σου παίζω θέατρο εγώ;... Με ξέρεις, είμαι ανίκανη να τα καταφέρω... Καθόλου... Καθόλου... Πολύ ήρεμη... θα το καταλάβαινες... Λέω: θα το καταλάβαινες από τη φωνή μου, αν σου έκρυβα κάτι... Όχι. Αποφάσισα να έχω θάρρος και θα έχω... Δεν ήταν το ίδιο... μπορεί, αλλά, όσο και να περιμένεις μια συμφορά, άμα σε βρει, σε ζαλίζει... Μην υπερβάλλεις...

Είχα όλον τον καιρό για να συνηθίσω στην ιδέα. Φρόντιζες να με νανουρίζεις, να μ' αποκοιμίζεις... Η αγάπη μας είχε ν' αντιμετωπίσει πολλά εμπόδια. Έπρεπε ή να απαρνηθώ πέντε χρόνια ευτυχίας ή να δεχτώ τους κινδύνους. Ποτέ δεν φαντάστηκα πως όλα τα πήγαιναν θαυμάσια. Πληρώνω ακριβά μια ανεκτίμητη χαρά... Εμπρός... ανεκτίμητη... και δε μετανιώνω... δε μετανιώνω για τίποτα -για τίποτα-για τίποτα... Κάνεις... κάνεις λάθος... λάθος, λάθος. Έχω... εμπρός!... έχω αυτό που μου αξίζει, θέλησα να κάνω μια τρέλα και να δοκιμάσω μια τρελή ευτυχία... αγάπη μου... άκουσε... εμπρός!... αγάπη μου... άφησε με να σου μιλήσω. Μην κατηγορείς τον εαυτό σου. Εγώ φταίω για όλα... Ναι, ναι... θυμάσαι εκείνη την Κυριακή, στις Βερσαλλίες, και το τηλεγράφημα;.. Α!... Ναι, τότε!... Εγώ θέλησα νά 'ρθω, εγώ σου 'κλεισα το στόμα, εγώ σου είπα ότι δε με νοιάζει τίποτα... Όχι... όχι... όχι... εδώ είσαι άδικος... Εγώ... εγώ τηλεφώνησα πρώτη... [όχι, την Τρίτη... μια Τρίτη... Είμαι σίγουρη. Μια Τρίτη 27 του μηνός. Το τηλεγράφημα σου έφτασε τη Δευτέρα το βράδυ, στις 26. Τις θυμάμαι αυτές τις ημερομηνίες απ' έξω... Τη μητέρα σου; Γιατί... Αληθινά, δε χρειάζεται... Δεν ξέρω ακόμα... ναι... ίσως... Ω! όχι, πάντως όχι αμέσως, κι εσύ;...]

Αύριο;... Δεν ήξερα πως ήταν τόσο βιαστικό... τότε, περίμενε... είναι πολύ απλό... αύριο πρωί, θ' αφήσω την τσάντα στο θυρωρό μου. Ας περάσει ο Ζοζέφ να την πάρει... Ω! εγώ... μπορεί να μείνω ή μπορεί να πάω μερικές μέρες στην εξοχή, στις Μάρθας...

Εδώ είναι. Μοιάζει σαν άνθρωπος που πονάει. Χτες, πήγαινε όλη την ώρα απ' το χωλ στην κάμαρα. Με κοίταζε. Σήκωνε τ' αυτιά του, αφουγκραζόταν, σε γύρευε παντού. Έμοιαζε να με μαλώνει που καθόμουν ασάλευτη και δε σηκωνόμουν να ψάξω μαζί του... Το καλύτερο θα ήταν να το πάρεις εσύ... Ω, εγώ!... Δεν είναι σκυλί για γυναίκα. Δεν θα ήξερα να το περιποιηθώ. Δεν θα το έβγαζα έξω. Καλύτερα να μείνει μαζί σου... Θα με ξεχάσει γρήγορα... [Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Μπορείς να πεις πως είναι ο σκύλος ενός φίλου σου. Αγαπάει πολύ τον Ζοζέφ. Ας έρθει ο Ζοζέφ να τον πάρει]... θα δούμε... ναι... ναι... ναι, αγάπη μου... σύμφωνοι... μα ναι, αγάπη μου... Ποια γάντια;... Τα γάντια σου για το αυτοκίνητο; Δεν ξέρω. Δεν τα είδα. Μπορεί. Να κοιτάξω... Περίμενε. Μην κλείσεις.

(Παίρνει απ' το τραπέζι, πίσω από τη λάμπα, τα γούνινα γάντια του και τα φιλάει με πάθος. Μιλάει, με τα γάντια πάνω στο μάγουλο της).

Εμπρός... εμπρός... όχι... έψαξα στο κομοδίνο, στην πολυθρόνα, στο χολ, παντού, - δεν είναι... 'Ακου... θα κοιτάξω πάλι, όμως είμαι βέβαιη... Αν τα βρω ως αύριο, θα στα στείλω μαζί με την τσάντα... Αγάπη μου;... Τα γράμματα... ναι... θα τα κάψεις... θα σου ζητήσω κάτι πολύ ανόητο... Όχι, να, σε παρακαλώ αν τα κάψεις, θα ήθελα να φυλάξεις τη στάχτη στη μικρή κοκαλένια τσιγαροθήκη που σου είχα χαρίσει και... Εμπρός!... όχι... είμαι ανόητη... συχώρησε με. Ήμουν πολύ δυνατή (Κλαίει)... Να, τέλειωσε. Σκουπίζω τα μάτια μου. Ναι θα ήθελα πολύ να έχω αυτή τη στάχτη, αυτό είναι όλο... Τι καλός που είσαι!... Α!

[(Η ηθοποιός πρέπει να πει τα παρακάτω σ' όποια ξένη γλώσσα ξέρει καλύτερα).

«Τα χαρτιά της αδελφής σου τα 'καμα όλα στο φούρνο της κουζίνας. Στην αρχή σκέφτηκα να τ' ανοίξω για να πάρω το σχέδιο που μου 'χες πει, αλλά μια και ήθελες να τα κάψω, τα 'καμα όλα... Α! καλά... καλά... ναι» (Στη γλώσσα της)].

Σωστά, φοράς τη ρόμπα σου... Είσαι ξαπλωμένος;... Δεν πρέπει να δουλεύεις τόσο αργά, πρέπει να κοιμηθείς, αν είναι να σηκωθείς νωρίς. [Εμπρός!... Εμπρός!... Τώρα;... Κι όμως, μιλάω πολύ δυνατά... Τώρα μ' ακούς;... Λέω: μ' ακούς;... είναι αστείο, γιατί εγώ σ' ακούω σαν να είσαι πλάι μου... Εμπρός!... εμπρός!... εμπρός!... Ωραία! τώρα δε σ' ακούω εγώ!... Ναι, αλλά πολύ μακριά, πολύ μακριά... Εσύ μ' ακούς; Ο καθένας με τη σειρά του. Όχι, μην κλείσεις!... Εμπρός!... Α! Σ' ακούω. Σ' ακούω πολύ καλά. Ναι, ήταν πολύ δυσάρεστο. Νομίζεις πως πέθανες, ξαφνικά. Ακούς και δε σ' ακούνε... Όχι, πολύ, πολύ καλά. Είναι απίστευτο που μας αφήνουν και μιλάμε τόση ώρα. Συνήθως, σε κόβουν σε τρία λεπτά και σου ξαναδίνουν λάθος αριθμό... Ναι, ναι... ακούω καλύτερα κι από πριν, αλλά η συσκευή σου βουίζει. Σαν να μην είναι το δικό σου τηλέφωνο]... Σε βλέπω, ξέρεις (Εκείνος τη βάζει να [χα,ντέφεή... Ποιο φουλάρι;... Το κόκκινο... Α!... Έχεις σηκωμένα τα μανίκια... Στο αριστερό σου χέρι, το ακουστικό. Στο δεξί, το στυλό σου. Ζωγραφίζεις στο στυλόχαρτο καρδιές, πρόσωπα, άστρα. Γελάς! Έχω μάτια στη θέση των αυτιών... (Με μια μηχανική κίνηση, κάνει να σκεπάσει το πρόσωπο της)... Ω, όχι, αγάπη μου, προπάντων μη με κοιτάς... Φοβάμαι;... Όχι, δε φοβάμαι... κάτι χειρότερο... Ξεσνήθισα να κοιμάμαι μονάχη μου... [Ναι... ναι... ναι... ναι, ναι... στ' ορκίζομαι... στ' ορκίζομαι... είσαι πολύ καλός... Δεν ξέρω. Αποφεύγω να κοιτάζομαι στον καθρέφτη. Δεν τολμώ ν' ανάψω το φως της τουαλέτας μου. Χτες, αντίκρισα μια ηλικιωμένη γυναίκα... Όχι, όχι! μια ηλικιωμένη, αδύνατη, με άσπρα μαλλιά κι ένα σωρό μικρές ρυτίδες... Αστειεύτηκα... μη λες κουταμάρες... Ευτυχώς που είσαι αδέξιος - και μ' αγαπάς. Αν δε μ' αγαπούσες και ήσουν επιδέξιος, το τηλέφωνο θα γινόταν ένα τρομακτικό όπλο. Ένα όπλο που δεν αφήνει ίχνη, δεν κάνει θόρυβο... Εγώ κακιά;] Εμπρός!... εμπρός!... εμπρός, αγάπη μου... πού είσαι;... Εμπρός, εμπρός, δεσποινίς. (Χτυπάει τη διχάλα του τηλεφώνου). Εμπρός, μας έκοψαν. (Κλείνει. Παύση. Ξαναπαίρνει το ακουστικό). Εμπρός! (Χτυπάει τη διχάλα). Εμπρός! εμπρός! (Ξαναχτυπάει τη διχάλα). Εμπρός! Εμπρός! (Κουδούνισμα). Εμπρός, εσύ είσαι;... Όχι, λάθος, κλείστε, κλείστε...

(Παύση. Κλείνει. Περιμένει. Παίρνει έναν αριθμό). Εμπρός. Εσύ είσαι, Ζοζέφ;... Εγώ είμαι, η κυρία... Μιλούσαμε με τον κύριο και μας διέκοψαν... Δεν είναι εκεί;... Ναι... ναι... Δεν θα γυρίσει απόψε;... Σωστά, είμαι ανόητη! Μου τηλεφωνούσε από ένα εστιατόριο, μας έκοψαν, κι εγώ πήρα τον αριθμό του... Με συγχωρείς, Ζοζέφ...

Ευχαριστώ... ευχαριστώ πολύ... Καληνύχτα, Ζοζέφ... *(Κλείνει και νιώθει άρρωστη. Κουδούνισμα)*.

Έμπρός! α! αγάπη μου! εσύ είσαι; Μας διέκοψαν... Όχι, όχι. Περίμενα. [Ναι. Χτύπησε, τό σήκωσα και δεν ήταν κανείς]... Φυσικά... Βέβαια... Νυστάξεις... Είσαι τόσο καλός που μου τηλεφώνησες... πολύ καλός *(Κλαίει)*... *(Παύση)*... Όχι, εδώ είμαι... Τι;... Με συχω-ρείς... Είναι ανόητο... Τίποτα, τίποτα... δεν έχω τίποτα... στ' ορκίζομαι, δεν έχω τίποτα... Δεν άλλαξα... Τίποτα απολύτως. Κάνεις λάθος... Είμαι όπως ήμουνα και πριν... Μόνο, καταλαβαίνεις, μιλάμε, μιλάμε, δεν σκεφτόμαστε πως κάποτε θα πρέπει να σταματήσουμε, να κλείσουμε, να ξαναπέσουμε στο κενό, στο σκοτάδι... λοιπόν... *(Κλαίει)*...

Άκουσε, αγάπη μου. Δε σου είπα ποτέ ψέματα... Ναι, ξέρω, σε πιστεύω, είμαι βέβαιη... όχι, δεν είναι αυτό... αλλά επειδή εγώ σου είπα ψέματα απόψε... Πριν, στο τηλέφωνο... εδώ κι ένα τέταρτο, λέω ψέματα. Ξέρω πως δεν έχω πια να περιμένω τίποτα., αλλά το ψέμα φέρνει γρουσουζιά, κι έπειτα δε μου αρέσει να σου λέω ψέματα, δεν μπορώ, δεν μπορώ σε σένα, ακόμα και για το καλό σου... Ω! τίποτα σπουδαίο, αγάπη μου, μην τρομάζεις... Μόνο που σου έλεγα ψέματα για το φόρεμα μου και πως έφαγα στις Μάρθας... Δεν έφαγα, δε φοράω το ροζ φόρεμα. Έχω ρίξει ένα παλτό πάνω απ' το νυχτικό μου, επειδή περίμενα το τηλεφώνημα σου... καθόμουν, σηκώνόμουν, πηγαينوερχόμουν, κόντευα να τρελαθώ! Λοιπόν, έβαλα ένα παλτό και πήγαινα να βγω, να πάρω ένα ταξί, νά' ρθω κάτω απ' τα παράθυρα σου, να περιμένω... Ναι! να περιμένω, δεν ξέρω τι... Έχεις δίκιο... Ναι... Ναι, σ' ακούω... θα είμαι φρόνιμη... Σ' ακούω... Θ' απαντήσω σ' ό,τι με ρωτήσεις, στ' ορκίζομαι... Εδώ... Δεν έφαγα τίποτα... δεν μπορούσα... Ήμουνα πολύ άρρωστη... Χτες βράδυ, θέλησα να πάρω ένα χάπι για να κοιμηθώ... σκέφτηκα τότε πως, αν έπαιρνα περισσότερα, θα κοιμόμωνα καλύτερα και πως, αν τα'παιρνα όλα, θα κοιμόμωνα χωρίς όνειρα, χωρίς ξύπνημα, θα πέθαινα *(Κλαίει)*... Ήπια δώδεκα... μέσα σε ζεστό νερό... Κοιμήθηκα σαν μολύβι. Κι είδα ένα όνειρο. Ονειρεύτηκα την πραγματικότητα. Ξύπνησα απότομα, ευχαριστημένη που ήταν όνειρο... κι όταν κατάλαβα πως ήταν αλήθεια, πως ήμουν μονάχη, πως δεν ακουμπούσα το κεφάλι μου στον ώμο σου, και δεν είχα τα πόδια μου ανάμεσα στα δικά σου, ένιωσα πως δεν μπορούσα πια, πως δεν μπορούσα να ζήσω... Ελαφριά, ελαφριά και παγωμένη, και δεν ένιωθα πια την καρδιά μου να χτυπάει, κι ο θάνατος αργούσε νά'ρθει... κι όπως μ' έπιασε τρομερή αγωνία, τηλεφώνησα ύστερ' από μια ώρα στη Μάρθα. Δεν είχα πια το κουράγιο να πεθάνω μόνη... Αγάπη μου... Αγάπη μου... Ήταν 4 το πρωί. Ήρθε με το γιατρό που μένει στην πολυκατοικία της. Είχα πάνω από 40. Φαίνεται πως είναι πολύ *δύσκολο* να δηλητηριασθείς και πως κάνεις πάντα λάθος στη δόση. Ο γιατρός έγραψε μια συνταγή κι η Μάρθα έμεινε μαζί μου ως απόψε. Την παρακάλεσα να φύγει, επειδή είχες πει πως θα μου τηλεφωνούσες για τελευταία φορά, και φοβόμωνα πως δε θα μ' αφήσει να σου μιλήσω... Πολύ, πολύ καλά... Τώρα πια, καθόλου... Ναι, αλήθεια... Αίγο πυρετό... 38°3... είναι νευρικό... μην ανησυχείς... Τί αδέξια που είμαι! Είχα ορκιστεί να μη σε τρομάξω, να σ' αφήσω να φύγεις ήσυχος, να σου πω καλή αντάμωση σαν νάταν να

ξαναϊδωθούμε αύριο... Ναι, ναι! ανόητο!... Το πιο σκληρό είναι όταν πρέπει να κλείσεις το τηλέφωνο, να γίνει σκοτάδι... *(Κλαίει)*...

Εμπρός!... Νόμιζα πως μας είχαν διακόψει... Είσαι καλός, αγάπη μου... Γλυκιά μου αγάπη, που σ' έκανα να πονέσεις... Ναι μίλα, μίλα, λέγε ό,τι νά'ναι... Υπέφερα τόσο, που κυλιόμουνα χάμω, αλλά φτάνει να σ' ακούω να μου μιλάς και μου περνάνε όλα. Ξέρεις, μερικές φορές, όταν ήμαστε ξαπλωμένοι κι ακουμπούσα το κεφάλι μου απάνω σου, στη θεσούλα του, με το αυτί μου στο στήθος σου και συ μιλούσες, άκουγα τη φωνή σου ακριβώς όπως απόψε στο ακουστικό... Δειλός; εγώ είμαι δειλή... Είχα ορκιστεί... *είχα*... Μα τι λες!... Εσύ... εσύ που δε μου έδωσες παρά μόνο ευτυχία;... Μα, αγάπη μου, στο ξαναλέω, έχεις άδικο. Αφού ήξερα - ήξερα - το περίμενα αυτό που έγινε. [Ενώ τόσες γυναίκες φαντάζονται πως θα περάσουν όλη τη ζωή τους με τον άνδρα που αγαπούν και μαθαίνουν το χωρισμό χωρίς προειδοποίηση - εγώ το ήξερα]... Δεν σου το είπα ποτέ, αλλά να! στη μοδίστρα μου, σ' ένα περιοδικό, είδα τη φωτογραφία της... Είναι ανθρώπινο ή, καλύτερα, γυναικείο... Επειδή δεν ήθελα να χαλάσω τις τελευταίες μας εβδομάδες... όχι. Πολύ φυσικό... Μη με εξιδανικεύεις... [Εμπρός! Ακούω μουσική... Α λέω: ακούω μουσική... Γιατί δε χτυπάς τον *τοιχο* και να φωνάζεις στους γείτονες σου να μη βάζουν γραμμόφωνο τέτοιες ώρες; Έχουν κακομάθει, γιατί δεν έμενες ποτέ σπίτι σου... Δε χρειάζεται. Κι έπειτα, ο γιατρός της Μάρθας θα ξανάρθει αύριο. Όχι, όχι, αγάπη μου. Είναι πολύ καλός γιατρός, δεν υπάρχει λόγος να τον προσβάλω φέρνοντας άλλον... Μην ανησυχείς... Μα ναι... μα ναι... θα μάθεις από τη Μάρθα τα νέα μου... Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... Άλλωστε, τώρα είμαι πολύ γενναία, πολύ γενναία... Τι;... Ω! ναι, χίλιες φορές καλύτερα]. Αν δεν μου είχες τηλεφωνήσει, θα πέθαινα...

Όχι... περίμενε... περίμενε... Να βρούμε έναν τρόπο... *(Πηγαινοέρχεται πάνω-κάτω, χι ο πόνος τψ χάνει να βογκάει)*... Συχώρεσε με. Ξέρω πως αυτή η σκηνή είναι ανυπόφορη και πως είσαι πολύ υπομονετικός, αλλά κατάλαβε με, υποφέρω, υποφέρω. Αυτό το σύρμα είναι το τελευταίο πράγμα που μ' ενώνει μαζί σου...

[Προχτές το βράδυ; Κοιμήθηκα. Είχα ξαπλώσει με το τηλέφωνο στην αγκαλιά μου... Ναι. Ξέρω. Είμαι πολύ ανόητη, αλλά πήρα το τηλέφωνο στο κρεβάτι μου, επειδή μόνο αυτό μας ενώνει. Φτάνει ως μέσα στο σπίτι σου... κι έπειτα, μου είχες υποσχεθεί πως θα μου τηλεφωνήσεις. Λοιπόν, φαντάσου, μισοκοιμόμουνα κι έβλεπα ένα σωρό όνειρα. Το χτύπημα του τηλεφώνου γινόταν ένα αληθινό χτύπημα που μου έδινες κι έπεφτα κάτω, ή ένιωθα το σύρμα του τηλεφώνου να τυλίγεται στο λαιμό μου και να με πνίγει, ή έβλεπα πως βρισκόμουν στο βυθό της θάλασσας που έμοιαζε με το διαμέρισμα σου, και με ένωνε μαζί σου ένας σωλήνας από σκάφανδρο και σε ικέτευα να μην κόψεις το σωλήνα - τέλος πάντων, όνειρα που φαίνονται τόσο ανόητα όταν τα διηγείσαι, μόνο που στον ύπνο μου έμοιαζαν ολοζώντανα, κι ήταν τρομερό!... Επειδή μου μιλάς. Πέντε χρόνια τώρα, ζω από σένα, είσαι ο αέρας που ανασαίνω, περνάω όλη την ημέρα περιμένοντας σε, όταν αργείς νομίζω πως πέθανες, πεθαίνω όταν σε φανταστώ νεκρό, ξαναζώ όταν γυρίζεις, όταν είσαι εδώ

πεθαίνω από φόβο μη μου φύγεις. Τώρα αναπνέω, επειδή μου μιλάς. [Το όνειρο μου δεν είναι και τόσο ανόητο! Αν διακόψεις, θα κόψεις το σωλήνα... Σύμφωνα αγάπη μου. Κοιμήθηκα. Κοιμήθηκα, επειδή ήταν η πρώτη φορά. Ο γιατρός είπε: «ήταν δηλητηρίαση». Το πρώτο βράδυ, κοιμάσαι. Έπειτα, ο πόνος... τον αντέχεις. Εκείνο που δεν αντέχεις, είναι η δεύτερη νύχτα, χτες, κι η τρίτη, απόψε, σε λίγα λεπτά, και αύριο και μεθαύριο και μέρες και μέρες, να κάνεις τι, θεέ μου;]... Δεν έχω πυρετό. Καθόλου... Μια και δεν υπάρχει λύση, θα ήταν καλύτερα αν είχα κάνει κουράγιο και σου 'λεγα ψέματα... Και... κι αν πούμε πως θα κοιμηθώ, μετά τον ύπνο είναι τα όνειρα και το ζύπνημα, και να φας, να σηκωθείς, να πλυθείς, να βγεις και να πας πού;... Μα, γλυκιά μου αγάπη, δεν είχα ποτέ μου *καμιά* δουλειά εκτός από **σένα**... Με συγχωρείς! Ήμουν πάντα απασχολημένη, ναι. Από σένα, για σένα... Η Μάρθα έχει οργανώσει τη ζωή της... Είναι σαν να ρωτάς ένα ψάρι πώς θα οργανώσει τη ζωή του έξω απ' το νερό... Στο ξαναλέω, δεν έχω ανάγκη από κανέναν... Διασκεδάσεις! Θα σου ομολογήσω κάτι που δεν είναι πολύ ποιητικό, είναι όμως αληθινό. Έπειτα από εκείνο το περιβόητο Σαββατόβραδο, δεν διασκέδασα παρά μια φορά - στο οδοντογιατρό, όταν μου άγγιξε ένα νεύρο...

Μονάχη... Μονάχη... [Δύο ολόκληρες μέρες, δεν έχει σαλέψει απ' το χωλ... Πήγα να τον φωνάξω, να τον χαϊδέψω. Δεν αφήνει κανένα να τον αγγίξει. Παραλίγο να με δαγκώσει... Ναι, εμένα, εμένα! Δείχνει τα δόντια του και γρυλίζει. Είναι αγνώριστος, σε βεβαιώνω. Με τρομάζει... Να τον πάρει η Μάρθα; Σου ξαναλέω, κανένας δε μπορεί να τον πλησιάσει. Η Μάρθα είδε κι έπαθε για να φύγει, δεν την άφηνε ν' ανοίξει την πόρτα... Σου ορκίζομαι ότι με τρομάζει. Δεν τρώει πια. Δε σαλεύει. Κι όταν με κοιτάει, ανατριχιάζω ολόκληρη... Πού θες να ξέρω; Ίσως νομίζει πως σου έχω κάνει κανένα κακό... Κακόμοιρο ζώο!... Γιατί να του κρατάω κακία; Τον καταλαβαίνω πολύ καλά. Σ' αγαπάει. Δεν σε βλέπει πια να 'ρχεσαι. Νομίζει πως φταίω εγώ... Προσπάθησε να στείλεις τον Ζοζέφ... Μπορεί, αυτόν, να τον ακολουθήσει... Ω! εγώ... Λίγο περισσότερο, λίγο λιγότερο... Δεν με λάτρευε καθόλου. Απόδειξη!... Αν δε θες να τον κρατήσεις, θ' αναγκαστώ να τον δώσω σε κανένα φύλακα. Θα είναι κρίμα ν' αρρωστήσει και ν' αγριέψει... Δε θα δαγκώσει κανέναν, αν είναι σπίτι σου. Θ' αγαπάει αυτούς που αγαπάς... Τέλος πάντων, θέλω να πω, θ' αγαπάει

τους ανθρώπους που μένουν μαζί σου... Ναι, αγάπη μου. Σύμφωνα. Όσο έξυπνο και να 'ναι δεν μπορεί να καταλάβει τι έγινε... Δεν πρόσεχα μπροστά του. Ένας θεός ξέρει τι έχει δει!... θέλω να πω, μπορεί να μη μ' αναγνωρίζει κι αυτός, μπορεί να τον τρομάζω... Ίσα-ίσα... Πάρε τη θεία Ιωάννα, το βράδυ που πήγα και της είπα πως ο γιος της σκοτώθηκε. Είναι πολύ χλωμή και πολύ κοντή. Ε! έγινε κατακόκκινη και τεράστια... Ένας κόκκινος γίγαντας: το κεφάλι της έφτανε ως το ταβάνι κι είχε αμέτρητα χέρια κι η σκιά της γέμιζε το δωμάτιο και σου έφερνε τρόμο... τρόμο... Μα ακριβώς αυτό θέλω να πω. Το σκυλί της χώθηκε κάτω απ' τη ντουλάπα και τη γαύγιζε, σα να 'βλεπε μπροστά του ένα αγρίμι... Μα που θες να ξέρω, αγάπη μου; Δεν αναγνωρίζουμε ούτε εμείς οι ίδιοι τον εαυτό μας. Φαίνεται πως έκανα τρομαχτικά πράγματα. Σκέψου, έσκισα μεμιάς όλο το πακέτο με τις φωτογραφίες μου μαζί με το φάκελο, χωρίς να το καταλάβω. Ακόμα και για ένα άντρα θα ήταν άθλος!... Τις φωτογραφίες για την άδεια... Τι;.. Όχι, αφού δε χρειάζομαι πια

άδεια... Ήμουν απαίσια... Ποτέ! Είχα την τύχη να σε συναντήσω σ' ένα ταξίδι. Αν ταξίδευα τώρα, μπορεί να είχα την ατυχία να σε ξανασυναντούσα... Μην επιμένεις... Εμπρός! Εμπρός! Κλείστε, κυρία μου. Αφού βλέπετε ότι μιλάμε. Εμπρός! Όχι, κυρία μου... Όχι, κυρία μου, δεν προσπαθούμε να φανούμε «ενδιαφέροντες». Δεν έχετε παρά να κλείσετε... Αν μας βρίσκετε γελοίους, γιατί χάνετε την ώρα σας και δεν κλείνετε;.. Ω!.. Αγάπη μου! Αγάπη μου! Μη θυμώνεις... Ωραία!., όχι, όχι. Αυτή τη φορά, φταίω εγώ, πάτησα τη διχάλα. Εκείνη έκλεισε, μόλις είπε αυτή την προστυχιά... Εμπρός!.. Φαίνεσαι πειραγμένος... Ναι, πειράχτηκες απ' αυτό που άκουσες, το καταλαβαίνω απ' τη φωνή σου... Είσαι ταραγμένος!.. Εγώ... μα, αγάπη μου, αυτή η γυναίκα πρέπει να'ναι χυδαία, κι έπειτα δε σε ξέρει. Νόμισε πως είσαι σαν όλους τους άλλους άντρες... Μα όχι, αγάπη μου. Δεν είναι καθόλου το ίδιο... Ποιες τύψεις;.. Εμπρός!.. Ξέχασε, αυτή τη βλακεία, τέλειωσε... Μην είσαι αφελής!... Ποιος; Οποιοσδήποτε. Προχτές συνάντησα το πρόσωπο που το όνομα του αρχίζει από Σίγμα., ναι... Με ρώτησε αν έχεις αδελφό κι αν είναι αυτός που γράφουν οι εφημερίδες ότι παντρεύεται... Τί εντύπωση ήθελες να μου κάνεις;.. Σαν να μου'δινε συλλυπητήρια... Βιάστηκα να φύγω. Είπα ότι είχα κόσμο στο σπίτι.,. Ας πουν ό,τι θέλουν. Το ίδιο μου κάνει... Μην είμαστε άδικοι... Ο κόσμος δεν μπορεί να καταλάβει την κατάσταση μας... Γι'αυτούς, ή αγαπός ή μισείς. Ο χωρισμός είναι χωρισμός... Δεν... Δεν... Δεν μπορείς ποτέ να τους κάνεις να καταλάβουν μερικά πράγματα... Καλύτερα να κάνεις όπως εγώ και ν' αδιαφορείς... ολότελα (*Αφπει μιαν υπόκωφη κραυγή πόνου*). Ω!., τίποτα. Μιλάω, μιλάω, νομίζω πως μιλάμε όπως άλλοτε και, ξαφνικά, θυμάμαι την πραγματικότητα... (*Δάκρυα*)... Γιατί να έχουμε ανταπάτες;... Ναι... ναι... όχι! Άλλοτε, όταν βλεπόμαστε, μπορούσες να κάνεις τρέλες, να ξεχάσεις τις υποσχέσεις σου, να τολμήσεις τ' αδύνατα, να πείσεις εκείνον που λατρεύεις μ' ένα φιλί, να γαντζωθείς απάνω του. Μια ματιά μπορούσε να αλλάξει τα πάντα. Αλλά με τούτη τη συσκευή, ό,τι έχει τελειώσει, τέλειωσε, πάει πια]... Μείνε ήσυχος. Κανείς δεν αυτοκτονεί δυο φορές... Ίσως, για να μπορέσω να κοιμηθώ... Δεν θα μπορούσα ν' αγοράσω περίστροφο. Με φαντάζεσαι εμένα να αγοράζω περίστροφο!.. Που θα'βρισκα τη δύναμη να σοφιστώ ένα ψέμα, λατρεία μου; Καμιά... θα'πρεπε να φανώ δυνατή. Ώρες-ώρες, το ψέμα είναι χρήσιμο. Εσύ, αν μου'λεγες ψέματα, για να κάνεις λιγότερο οδυνηρό το χωρισμό μας... Δε λέω πως μου είπες ψέματα. Λέω: αν μου έλεγες ψέματα και το'ξερα. Αν, να ποῦμε, δεν ήσουνα σπίτι σου και μου'λεγες... όχι, όχι, αγάπη μου! Άκουσε... Σε πιστεύω... Δεν ήθελα να πω αυτό... Γιατί θύμωσες;...

Ναι, η φωνή σου έγινε κακιά. Είπα μόνο πως αν μου 'λεγες ψέματα από καλοσύνη και το καταλάβαινα, θα σ' αγαπούσα ακόμα πιο πολύ... Εμπρός!... Εμπρός!... Εμπρός!... (*Κλείνει λέγοντας χαμηλόφωνα και πολύ γρήγορα*)... θεέ μου, κάνε να ξανατηλεφωνήσει. θεέ μου, κάνε να ξανατηλεφωνήσει. θεέ μου, κάνε να ξανατηλεφωνήσει. θεέ μου, κάνε -

(*Κουδούνισμα. Σηκώνει τ' ακουστικό*).. Μας διέκοψαν. Σου έλεγα πως αν μου είχες πει ψέματα από καλοσύνη και το καταλάβαινα, θα σ' αγαπούσα ακόμα πιο πολύ... Φυσικά... Είσαι τρελός... Αγάπη μου... Γλυκιά μου αγάπη... (*Τυλίγει το σύρμα γύρω στο λαιμό της*)... Το ξέρω πως πρέπει, αλλά είναι φρικτό... Δεν θά'χω ποτέ το θάρρος... Ναι.

Νομίζουμε πως είμαστε ο ένας κοντά στον άλλον και, ξαφνικά, μπαίνουν ανάμεσα μας, υπόγεια, υπόνομοι, μια πόλη ολόκληρη... [θυμάσαι την Υβόν που δεν μπορούσε να καταλάβει πως η φωνή περνούσε μέσα από τα σύρματα;] Έχω το σύρμα γύρω στο λαιμό μου. Έχω τη φωνή σου γύρω στο λαιμό μου... Το καλύτερο θα ήταν να μας διακόψει το κέντρο κατά τύχη... ω, αγάπη μου! Πώς μπόρεσες να φανταστείς ότι σκέφτηκα κάτι τόσο άσχημο; Ξέρω καλά πως αυτό που πρέπει να κάνεις, είναι πιο δύσκολο για σένα παρά για μένα... όχι... όχι, όχι... Στη Μασσαλία;... Άκουσε, αγάπη μου, αφού θα πάτε στη Μασσαλία αύριο βράδυ, θα ήθελα... δηλαδή, θα σε παρακαλούσα... θα σε παρακαλούσα να μη μείνετε στο ξενοδοχείο όπου πηγαίναμε μαζί. Δεν μου θύμωσες;... Γιατί εκείνα που δεν μπορώ να φανταστώ, είναι σαν να μην υπάρχουν ή υπάρχουν σ' έναν τόπο αόριστο, που σε πονάει λιγότερο... καταλαβαίνεις;... Ευχαριστώ... ευχαριστώ. Είσαι καλός. Σ' αγαπώ *(Σηκώνεται και πηγαίνει προς το κρεβάτι με το τηλέφωνο στο χέρι)*.

Λοιπόν, να... Πήγαινα να σου πω από συνήθεια: σε λίγο... Δεν πιστεύω... Ποιος ξέρει... Ω!... καλύτερα έτσι. Πολύ καλύτερα... *(Πέφτει στο κρεβάτι, σφίγγοντας το τηλέφωνο στα χέρια της)*.

Αγάπη μου... Γλυκεία μου αγάπη μου.. Είμαι γενναία. Κάνε γρήγορα. Εμπρός! Κλείσε! Κλείσε γρήγορα! Κλείσε! Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ... *(ΙΟ ακουστικό πέφτει στο πάτωμα)*.